

Vermist

Willow Rose
Vermist

Vertaald door Corry van Bree

De Fontein

I

November

COCOA BEACH, FLORIDA

Jonathan, een achtjarige jongen met krullend bruin haar, liep voor de eerste keer het strand op en voelde het zand tussen zijn tenen. Hij keek vol verbazing naar de zon die op de golven schitterde en het strand dat zich eindeloos ver langs de kustlijn uitstreckte. Hij glimlachte en voordat hij het wist gaf hij een gil van plezier.

Zijn moeder had gelijk, dacht hij. Dit was het, hij was er eindelijk. Hierop had hij gewacht. Hij voelde zich langzaam ontspannen terwijl hij de oceaanbries op zijn gezicht voelde.

Jonathans bewondering werd nog groter toen hij de meeuwen om hem heen zag zweven en duiken, de zilte geur van de oceaan rook en het geluid van de golven die het strand op rolden hoorde. Hij had nog nooit zo veel schoonheid op één plek gezien en wist dat hij dit nooit zou vergeten.

Hij sloot zijn ogen en haalde diep adem terwijl de zon zijn gezicht verwarmde en er een gevoel van vrede door hem heen stroomde. Toen ze de vorige avond in het hotel in Cocoa Beach waren gearriveerd, was het donker geweest. Hij had de golven het strand op horen rollen, maar had niets kunnen zien. Nu zag hij hoe prachtig de oceaan was. Zijn moeder had niet tegen hem gelogen. Het was spectaculair.

Jonathan keek vol ontzag naar het felblauwe water dat zich tot in het oneindige uitstreckte. De zon scheen vanuit een wolkeloze hemel en de wind blies zijn haar zachtjes uit zijn gezicht. Hij richtte zijn blik op het witte zand onder zijn voeten en voelde de korrels tussen zijn tenen terwijl hij voorzichtig een paar stappen het strand op liep en zijn voeten sporen in het zand achterlieten.

Vervolgens begon hij naar het blauwe water te rennen, sneller en sneller, tot hij niet meer dan een wazige vlek was. Het was alsof hij er door een onzichtbaar touw naartoe werd getrokken.

‘Jonathan!’ riep zijn moeder toen hij dichterbij het water kwam. De hypnotiserende roep van de oceaan was te krachtig om te weerstaan.

Hij keek om en lachte naar haar. Het gevoel van vrijheid was enorm. Zijn moeder riep dat hij voorzichtig moest zijn omdat de stroming sterk was, dat hij dicht bij de kust moest blijven, maar hij negeerde haar, verloren in een wereld die hij zelf had gecreëerd. Hij schepte een handvol blauw water op, gooide het lachend in zijn gezicht en voelde hoe de koelte ervan hem kalmeerde. Daarna dook hij erin, voelde het langs zijn kleine, mollige lichaam stromen terwijl hij deed alsof hij een dolfin of een zeemeermin was. Jonathan speelde heel lang in het water voordat hij het zag.

Wat is dat?

Op een afstand van een paar meter, half verborgen in het zand, zag Jonathan een koffer liggen. Hij had het gevoel dat de koffer hem riep, liep er vol verwachting naartoe en vroeg zich af wat erin kon zitten. Kon het een verborgen piratenschat zijn? Konden er zo veel gouden munten in zitten dat hij erin kon zwemmen, zoals hij in tekenfilms had gezien? Misschien was het voldoende geld om een splinternieuw huis bij de oceaan voor zijn moeder te kopen? De verleiding was te groot. Hij moest het weten.

Jonathan probeerde de sluiting te openen en voelde de angst tegelijkertijd door zich heen stromen. Stel dat het iets gevaarlijks was? Stel dat hij in de problemen kwam door het deksel te openen? Uiteindelijk verzamelde hij al zijn moed en opende het deksel met trillende handen.

Hij schreeuwde het uit toen hij de inhoud zag; in plaats van een verborgen schat bevatte de koffer iets heel duisters. Voordat hij de tijd had om te beseffen wat het was, riep zijn moeder hem, waarna ze naar hem toe rende.

Hij had echter het gevoel dat ze te laat waren.

MELBOURNE AIRPORT, FLORIDA

Lisa Baxter, een slimme zakenvrouw met een scherp oog voor detail en een voorliefde voor orde, had een afkeer van vliegen. Ze huiverde alleen al bij de gedachte eraan. Ze haatte het vliegveld met zijn lange rijen, het gebrek aan privacy, de voortdurende drukte van passagiers uit alle lagen van de samenleving die met elkaar versmolten. Het was overweldigend. Ze haatte het om op een stoel met te weinig beenruimte te zitten, ingeklemd tussen vreemden die aanspraak maakten op meer ruimte dan waar ze recht op hadden, en ze kon de onvoorspelbare bewegingen van het vliegtuig terwijl het vloog niet verdragen.

Maar ze had vooral een afkeer van de passagiers. Ze waren altijd veel te luidruchtig, veel te opdringerig en veel te enthousiast om een gesprek met haar aan te knopen. Hoewel Lisa het prima vond om zwijgend op haar stoel te zitten, leken ze haar onbehagen te voelen en beschouwden ze het als een uitnodiging om een gesprek met haar aan te knopen. Ze wilde niets liever dan in haar eigen gedachten verdwijnen en de rest van de wereld vergeten.

Het vliegveld was een overweldigende combinatie van geluid, felle lichten en verstrooide reizigers. Lisa baande zich een weg door de bedrijvige menigte, op zoek naar een afgelegen plekje om te zitten en haar gedachten te ordenen. Overal waar ze keek zag ze knipperende schermen, uit luidsprekers stroomden aankondigingen, mensen sleepten koffers achter zich aan. De lucht was gevuld met de geur van ontsmettingsmiddel en het gezoem van de tl-buizen boven haar hoofd. Ondanks de geruststellende vertrouwdheid was Lisa niet in staat om de angst die gepaard ging

met haar ticket van zich af te zetten. De angst dat wat er de vorige keer was gebeurd opnieuw zou kunnen plaatsvinden. Tijdens een vlucht naar Denver had het vliegtuig een noodlanding moeten maken. Sindsdien had ze niet meer gevlogen. Ze vertrouwde de luchtvaartmaatschappijen, de vliegtuigen en de piloten niet meer.

Toen ze in de rij stond om in te checken zag ze ineens iets vreemds. Niet ver bij haar vandaan stond een reistas. Lisa voelde haar hart bonzen terwijl ze hem wantrouwend bestudeerde. Van wie was de tas? Waarom stond de eigenaar er niet naast?

Ze staaarde er heel lang naar terwijl ze in de rij stond te wachten.

Niemand liep ernaartoe om hem op te pakken dus deed Lisa dat uiteindelijk aarzelend. Ze boog zich er voorzichtig overheen, half in de verwachting dat er iets gevaarlijks uit zou springen.

Ze zag een bewaker en trok zijn aandacht. 'Er staat hier een tas. Ik heb geen idee van wie die is,' zei ze.

De bewaker liep met één hand op het pistool bij zijn heup naar haar toe. Ze wees de tas aan. Hij inspecteerde hem wantrouwend op tekenen van gevaar.

Zijn gezicht vertrok toen hem iets opviel. Aan één kant van de rits zat een natte rode vlek. Hij keek naar Lisa op en ze beseften beiden wat het was. Bloed.

3

Billie Ann

‘Ik wil het huis.’

Ik keek naar Joe en kon mijn oren niet geloven. ‘Wat zeg je?’ Hij knikte verbeten. ‘Je hebt me wel gehoord.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. Had ik hem goed verstaan? ‘Wat bedoel je ermee dat je het huis wilt? Waar moeten de kinderen en ik dan wonen?’

Joe en ik hadden een verhitte discussie, zoals we bijna elke dag hadden sinds we begonnen waren met de afwikkeling van onze scheiding. Hij had ermee ingestemd om te verhuizen en had niet ver bij onze woning vandaan een appartement in het centrum gevonden. Ik was met de kinderen in ons huis gebleven. We zaten in de woonkamer, ik op de versleten leren bank die we samen hadden uitgekozen toen we hier kwamen wonen en hij op de leunstoel die van zijn vader was geweest, maar die al snel zijn favoriete stoel was geworden. De kamer baadde in een zacht licht en de lucht was zwaar van het gespannen zwijgen tussen ons.

Ik was degene die de stilte verbrak. ‘Wat bedoel je ermee dat je het huis wilt?’ herhaalde ik ongelovig. Ik herkende mijn eigen stem nauwelijks.

Joe krabbelde niet terug. ‘Ik wil het huis,’ herhaalde hij resoluut. ‘Wat is daar zo moeilijk aan te begrijpen?’ Hij boog zich naar voren en zette zijn ellebogen op zijn knieën. ‘Ik hou van dit huis. Het was mijn droomhuis toen we het kochten. Ik heb altijd een huis aan het kanaal willen hebben en dat weet je. Ik wil een boot kopen en die aan de steiger leggen. Ik wil af en toe gaan vissen.’

Mijn hart sloeg op hol. Dit was niet de Joe die ik kende. Zijn stem had een andere, vastberaden klank. Hij keek met een zoe-

kende, smekende blik in mijn ogen. Ik voelde een misselijkmakende golf van paniek door me heen stromen en de kamer begon te draaien. Ik wist dat ik degene was die een eind aan ons huwelijk had gemaakt, maar wilde dat zeggen dat hij de woning bij de scheiding kreeg? 'Joe, ik -'

Hij onderbrak me. 'Ik wil geen ruzie meer. Ik wil het huis gewoon.' Hij praatte zachtjes, maar op een onverbidelijke toon.

Mijn keel kneep dicht van emotie. Ik had ook genoeg van alle ruzies. Daar konden we het in elk geval over eens zijn. We waren het afgelopen halfjaar beiden veranderd en het huis was niet langer van ons. Het was ons verleden, een herinnering aan wat was geweest en nooit meer terug zou komen. Ik keek weg, niet in staat om de intensiteit van zijn blik nog langer te verdragen. Ik was uitgeput door slaapgebrek nu we op zoek waren naar een vrouw, Joanne Edwards, die twee weken geleden was verdwenen. Ik had moeite met slapen omdat ik niet kon stoppen met denken aan wat er met haar gebeurd kon zijn. Dit kon ik er echt niet bij hebben.

De stilte hing weer zwaar in de lucht. Ik haalde diep adem, verzamelde al mijn moed en keek hem aan. 'Je krijgt het huis niet.'

Ik keek naar de papieren die voor me lagen, niet in staat te begrijpen hoe het zo ver tussen ons had kunnen komen. Om de een of andere reden waren we er allebei van overtuigd geweest dat we dit zonder advocaten konden regelen, maar nu had ik mijn twijfels.

'Maar ik wil het.'

'Ik snap er helemaal niets van. Waarom doe je dit? Je hebt nog niet één keer iets over het huis gezegd,' zei ik.

'Alleen omdat ik er niet over praat, wil niet zeggen dat het niet in mijn gedachten geweest is. Ik denk er al een tijdje over na,' antwoordde Joe. 'De kinderen en ik hebben stabiliteit nodig. Jij kunt een andere plek om te wonen vinden, misschien zelfs een betere plek. En het zou handiger voor je zijn als je aan een zaak werkt. Ik wil mijn kinderen in dit huis opvoeden.'

Ik had het gevoel dat mijn hart werd samengeperst. Dit had ik niet verwacht. Ik had nooit overwogen dat hij het huis wilde en was ervan uitgegaan dat ik hier met de kinderen zou blijven wonen. Ik had een drukke baan en er waren inderdaad momen-

ten waarop ik mijn werk op de eerste plaats moest zetten, maar ik was uitstekend in staat om voor de kinderen te zorgen en ze de veiligheid te geven die ze nodig hadden. Het waren tenslotte geen kleuters meer.

‘Joe, ik denk niet –’

‘Denk erover na,’ onderbrak hij me. ‘Ik beloof je dat je een goede regeling krijgt. Er wordt voor de kinderen gezorgd en alles komt goed.’

Ik keek naar hem en voelde een mengeling van woede en pijn. ‘Je kunt het huis niet zomaar opeisen. We hebben er allebei evenveel werk en geld in gestoken.’

‘Maar ik ben degene die er gek op is.’

Ik schudde mijn hoofd. Kwam dit voort uit woede? Joe had veel moeite gehad met het verwerken van het nieuws dat ik lesbisch was en dat begreep ik, maar ik had gehoopt dat hij in staat zou zijn om bevriend met me te blijven. Misschien was ik naïef geweest.

Joe kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ik denk niet dat je het begrijpt. Ik vraag je geen toestemming. Ik zeg tegen je dat ik het huis wil en ik laat het verdomme niet toe dat je me daarbij in de weg staat.’

De woorden hingen als een dreigement in de lucht.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, Joe, ik kan daar niet akkoord mee gaan.’

Hij leunde naar achteren op zijn stoel en sloeg zijn armen over elkaar, waarna hij opstond. ‘Prima. Doe vooral zo. Als je maar weet dat ik het niet opgeef.’

Joe stond op en ik voelde een golf van onbehagen door me heen stromen terwijl ik hem nakeek. Joe was altijd koppig geweest, maar ik had nooit gedacht dat hij zo onredelijk zou kunnen zijn. We hadden afgesproken dat de kinderen het grootste deel van de tijd bij mij zouden zijn en wilden ze niet uit hun vertrouwde omgeving weghalen. We probeerden ervoor te zorgen dat hun levens niet drastisch zouden veranderen. En nu dit? Dit was een heel nieuwe kant van hem die ik niet kende. Ik wist dat hij het moeilijk had, maar dat betekende niet dat hij over me heen kon lopen. Ik voelde me schuldig, maar ik had net zoveel recht op het huis als hij.

Ik verzamelde mijn papieren en liep naar de keuken. Ik had

een kop koffie nodig om mijn zenuwen de baas te worden. Terwijl ik wachtte tot de koffie in mijn beker stroomde, keek ik om me heen. Dit was het huis dat Joe en ik samen hadden gebouwd. Het was niet zomaar een stapel stenen en metselspecie voor me. Het was ons thuis. Een plek waar we herinneringen hadden gecreëerd en samen met onze drie kinderen een leven hadden opgebouwd.

Ik wist dat ik dat niet zomaar kon opgeven.

Op dat moment hoorde ik de deurbel; ik zette mijn koffie neer om open te doen.

Mijn nieuwe baas, de nieuwe commissaris, stond niet op haar gemak voor de deur. Ze had de leiding van het politiebureau in Cocoa Beach een maand geleden op zich genomen. Haar naam was Becky Harold en ze was marinier en luchtmachtpiloot geweest voordat ze aan haar carrière bij de politie begon. Ik had geruchten gehoord dat ze van niemand flauwekul tolereerde. Ze was lang, had kortgeknipt zwart haar en doordringende blauwe ogen.

‘Hallo Billie Ann, mag ik binnenkomen?’ vroeg ze.

Ik knikte en deed een stap opzij. Om de een of andere reden voelde ik me zenuwachtig. Ik had nog nooit een politiechef in mijn huis gehad en had haar nog maar een paar keer gesproken sinds ze op het politiebureau was begonnen. Ik kon er niets aan doen dat ik me een beetje geïntimideerd door haar voelde. Het was duidelijk dat ze niet iemand was om mee te sollen. Ze straalde autoriteit en zelfvertrouwen uit; van haar smetteloos gepoetste schoenen tot het fitnesshorloge om haar pols.

Ik vroeg me af of er een probleem was. We werkten al een paar weken aan de vermissingszaak maar hadden tot nu toe geen waardevolle aanwijzingen. Een vrouw, Joanne Edwards, was na een avondje uit met haar collega’s als vermist opgegeven en ik had het grootste deel van de vorige avond doorgebracht met het doornemen van de verhoren die we al hadden afgenomen. Ik had geen opvallende feiten gevonden. Zou de commissaris nieuws hebben? Of was ze gefrustreerd omdat er geen voortgang in het onderzoek was?

‘N-Natuurlijk. Wat is de reden dat je hiernaartoe bent gekomen?’

‘Ik wilde informeren hoe het met je gaat. Tom heeft me net

over je scheiding verteld en ik wil je mijn steun aanbieden,' zei ze vriendelijk.

Ik wist niet goed hoe ik moest reageren en staarde naar haar. Ik waardeerde het gebaar, maar wist niet of ik mijn privéleven met mijn nieuwe baas wilde delen. 'Bedankt, maar het gaat goed met me.'

'Weet je dat zeker?' drong commissaris Harold aan. 'Ik weet dat een scheiding moeilijk kan zijn omdat ik het zelf meegemaakt heb.'

Ik keek haar verrast aan. Ik had geen idee dat ze ook een scheiding achter de rug had. 'Dat wist ik niet.'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik praat daar normaal gesproken niet over, maar ik wil dat je weet dat je niet alleen bent. Als je iemand nodig hebt om mee te praten, dan ben ik er voor je.'

Ik glimlachte vluchtig en ze legde haar hand op mijn schouder. Ik was een dergelijke benadering van een superieur niet gewend. 'Bedankt. Dat betekent veel voor me.'

Ze knikte en haalde haar hand weg. 'Goed, ik ben hier niet alleen om je mijn steun aan te bieden. Ik wil dat je met me mee gaat. Ik weet dat het zaterdag is en je vandaag vrij bent, maar dit is belangrijk.'

Ik knikte en zuchtte. Door de blik in haar ogen had ik al gevoeld dat er meer was. Er was iets gebeurd wat mijn aandacht vereiste. Politiechefs kwamen niet bij je thuis vanwege je privéleven. Ze kwamen ook niet vanwege een diefstal of huiselijk geweld. Het moest ernstig zijn.

De commissaris keek met een grimmige blik naar me. 'We hebben een lichaam op het strand gevonden.'

Ik keek op mijn horloge. Het was elf uur en de kinderen konden het wel een paar uur zonder me redden. Ik kon mijn moeder vragen hiernaartoe te komen als dat nodig was, maar ze waren negen, veertien en zestien en waren dus oud genoeg om een zaterdagmiddag alleen te zijn.

'Oké. Ik ga me even omkleden en ben zo terug.'

4

Toen

TRANSCRIPTIE VAN HET VERHOOR VAN JOSEPHINE DURST
BEWIJSSTUK IN DE ZAAK-DURST
DEEL I

AANWEZIG:

Rechercheur Michael Smith

Rechercheur Lenny Travis

Brigadier Joseph Mill

RECH. SMITH: Kun je ten behoeve van de geluidsopname vertellen hoe je heet?

JOSEPHINE: Eh... ik ben Josephine.

RECH. SMITH: En wat is je achternaam? Voor de geluidsopname dus.

JOSEPHINE: (schraapt haar keel) Dat is... eh... Durst.

RECH. SMITH: Hoe oud ben je, Josephine?

JOSEPHINE: Ik ben dertien.

RECH. SMITH: Oké, Josephine. Weet je waarom je hier vandaag bent?

JOSEPHINE: (laat een lange stilte vallen, knikt vervolgens)

RECH. SMITH: Dat is mooi. Kun je me vertellen waarom dat is?

JOSEPHINE: Om wat er met George gebeurd is.

RECH. SMITH: En wie is George?

JOSEPHINE: (schudt haar hoofd)

RECH. SMITH: Het is goed, Josephine, je kunt met me praten over wat er gebeurd is. Ik ben je vriend.

JOSEPHINE: (snikt) George is mijn stiefvader.

RECH. SMITH: Ja, dat klopt. En wat is er met hem gebeurd?

JOSEPHINE: (begint te huilen) Hij... eh... Hij...

RECH. SMITH: Rustig maar, Josephine. Ik weet dat het moeilijk is om erover te praten. En je bent nog maar een kind. Dat begrijpen we. Maar we zijn hier om een poging te doen uit te zoeken wat er gisteravond in jullie huis gebeurd is. Kun je ons daar iets over vertellen?

JOSEPHINE: (schudt haar hoofd)

RECH. SMITH: Ik begrijp dat het moeilijk is. Kunnen we iets voor je halen? Frisdrank misschien?

JOSEPHINE: (snikt en knikt)

(Rechercheur Travis staat op, loopt de kamer uit en komt terug met een Pepsi, die hij aan Josephine geeft. Hij helpt haar met het openen van het blikje en ze drinkt.)

RECH. SMITH: Het lijkt erop dat dat precies was wat je nodig had, nietwaar?

JOSEPHINE: (knikt en glimlacht even) Mmhm.

RECH. SMITH: Laten we dan nu teruggaan naar mijn vraag. Denk je dat je er klaar voor bent?

JOSEPHINE: (schudt haar hoofd)

RECH. SMITH: Dat maakt me een beetje verdrietig omdat ik mijn werk moet doen en dat is uitzoeken wat er gisteravond met je stiefvader gebeurd is. En om dat te doen heb ik jouw hulp nodig. Kun je me helpen door me te vertellen wat er met hem gebeurd is? Alsjeblieft?

JOSEPHINE: (zet het blikje op de tafel en haalt snel adem)

RECH. SMITH: Het is in orde, Josephine. Neem alle tijd die je nodig hebt.

JOSEPHINE: (huilt en snikt) George... is... Hij is doodgeschoten.

Eerder verschenen van Willow Rose:

Verdwenen

Eerste druk februari 2025
Dit is het tweede deel in de serie Florida Crime.

Oorspronkelijke titel *Then She's Gone*
Oorspronkelijke uitgever Bookouture, een imprint van Storyfire Ltd,
Londen
Copyright © Willow Rose, 2024
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Corry van Bree
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Lisa Brewster
Omslagbeeld © Arcangel
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout
ISBN 978 90 261 7367 7
ISBN e-book 978 90 261 7368 4
ISBN luisterboek 978 90 261 7369 1
NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.